

عنوان مقاله:

توسعه پایدار شهری بارویکرد رابطه نمادین انسان و محیط

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی افق های جدید در معماری و شهرسازی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

حسن مرادیاری مورینه - کارشناس ارشد معماری

پرویز امیدی - کارشناس ارشد معماری

حسن سجاذزاده - دکتری شهر سازی و عضو هیئت علمی دانشگاه بوعلی همدان

خلاصه مقاله:

توسعه پایدار و توسعه پایدار شهری طی دهه های اخیر به تدریج به الگوواره ی نوین در ادبیات نظری و علمی رایج در باب توسعه و برنامه ریزی شهری تبدیل شده است. این الگوواره اگر چه ناظر به برداشت ها و تفسیر های گوناگون است؛ اما در مجموع پایدار و استمرار توسعه برای همگان و نسل های آینده طی زمان و بر همه جانبه نگری ابعاد پیچیده ی اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی فرآیند توسعه در سطح یک کشور یا شهر تأکید دارد. رابطه نمادین انسان و محیط به معنای ادراک ذهنی مردم از محیط و احساسات کم و بیش آگاهانه آنها از محیط خود است، به طوری که فهم و احساس فرد با زمینه معنایی محیط پیوند خورده و یکپارچه می شود. در این میان، توجه به عوامل موثر بر رابطه نمادین انسان و محیط نقش مؤثری در توسعه پایدار شهری خواهد داشت، روش تحقیق این مقاله توصیفی، ذیل پژوهش های کیفی می باشد و کیفیت شاخص تحقیق، فهم و درک نمادها، از یک طرف و مؤلفه های معماری پایدار و شاخص های توسعه پایدار از طرف دیگر می باشد. در این مقاله با استفاده از روش مرور متون و با رویکردی تحلیلی به بررسی مسأله توسعه ی پایدار شهری، مفاهیم و تعاریف توسعه پایدار، و گره خوردن آن در قابلیت های نمادین محیط و شایستگی های انسان در این زمینه پرداخته شده است

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، نماد، انسان و محیط

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/380877>

